

JO NESBØ

EL DOCTOR PROCTOR
I EL GRAN ROBATORI

Traducció del noruec de
Meritxell Salvany

Il·lustracions de Per Dybvig

laGalera

Aquesta traducció ha estat publicada
amb el suport econòmic de NORLA
www.norla.no

Primera edició: febrer del 2015
Títol original noruec: *Doktor Proktor og det
store gullrøveriet.*

Maquetació: Adriana M. Vila-Abadal
Edició: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Jo Nesbø
© 2012 Per Dybvig, per les il·lustracions
© 2015 Meritxell Salvany, per la traducció
© 2015 La Galera, SAU Editorial per l'edició
en llengua catalana
Publicat amb l'acord de Salomonsson Agency.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com
lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès a Liberdúplex
Ctra. BV-2249, km 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-26.677-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4581-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament
prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la
lleí. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets
Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia
o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin
interessades.

CAPÍTOL I

UN GRAN ROBATORI, PERÒ SENSE EXAGERAR

AOslo és de nit i ara mateix plou sobre la ciutat adormida i en calma. Però de debò que n'està tant, d'adormida? Una de les gotes de pluja acaba de caure a l'esfera del rellotge de l'Ajuntament, s'arrapa un instant a la més llarga de les agulles i després es deixa anar i es precipita des d'una altura de vint pisos. Va a petar sobre l'asfalt amb un lleu esclafit i comença a lliscar pels rails del tramvia amb tot d'altres gotetes. Si l'haguéssim seguit durant el seu viatge nocturn fins a una de les tapadores del clavegueram de la ciutat, hauríem sentit una remor molt feble enmig del silenci aparent, una remor que s'hauria fet una mica més intensa quan la goteta s'hagués escolat pels forats de la tapadora i hagués continuat avançant pels tubs del clavegueram, on la foscor encara és més densa. Llavors, nosaltres i la goteta hauríem començat a baixar per les aigües brutes i pudents que hi ha entremig dels tubs —n'hi ha de molt estrets, però també de tan i tan amples que hi pots pujar de peus sense caure, i tots travessen de punta a punta aquesta petita gran ciutat més aviat modesta que és la capital de Noruega.

Com més ens haguéssim endinsat en els budells d'Oslo, més

forta s'hauria anat fent la remor. I no és una remor agradable, recorda la que sentim quan anem al dentista. El brunzit d'un trepà quan comença a foradar esmalt dental, carn i terminacions nervioses sensibles. De vegades deixa anar grunys greus i, de vegades, xiscles aguts, tot depenent de què troba la broca dura com un diamant.

En fi! Almenys no és ni el xiulet que fan uns quants metres de llengua d'anaconda, ni el cruixit de mitja tona de músculs constrictors quan es posen a constrènyer, ni l'esclafit eixordador d'una bocassa de la mida d'un flotador quan es tanca al voltant de la seva víctima per engolir-la. Només ho dic perquè corre el rumor que una serp exactament així corre pel clavegueram, i també perquè, ara mateix, a l'esquerra, un parell d'ulls de rèptil grocs i llents acaben d'aparèixer enmig de la foscor. Així que, si et comences a penedir d'haver-te afegit a aquest passeig, ara tens l'oportunitat de deixar-ho córrer. Només cal que tanquis el llibre i surtis de l'habitació, o que et fiquis al llit i et tapis ben tapat i t'oblidis de seguida del clavegueram d'Oslo, del soroll que fa el trepà del dentista i de les serps que endrapen talpons immensos, nens d'una mida més o menys normal i fins i tot, de tant en tant, adults més aviat esquistats, sempre que no tinguin massa cabells i no duguin barba.

Au, doncs, que vagi bé. Ah!, i tanca bé la porta quan surtis.

Perfecte. Ara només quedem nosaltres.

I podem seguir endinsant-nos en aquestes aigües residuals fastigoses fins que arribem al cor fosc i subterrani de la ciutat. La remor s'ha convertit en un rugit intens i hi ha llum. I ara ve quan ens adonem que no som ni al paradís ni a la consulta de cap dentista infernal.

De sobte veiem una màquina que fa un soroll esgarrifós amb un

volant i un braç d'acer. L'extrem del braç desapareix dins d'un forat que la màquina ha fet al sostre del clavegueram.

—*We are almost there, lads!*—diu el més corpulent dels tres homes que hi ha al costat de la màquina.

Tots tres il·luminen amb llanternes l'interior del forat i duen botes de cuir negre, uns texans arromangats amb tirants i samarretes de color blanc. L'home que acaba de parlar també duu un bolet —un barret d'allò més anglès— al cap, però ara se l'acaba de treure per eixugar-se la suor i ens adonem que tots tres duen la closca ben afaitada i que cadascun té una lletra diferent tatuada al front, just a sobre d'unes celles tan poblades que semblen una de sola.

Se sent un cruixit lleu i, tot d'una, el trepà es posa a xisclar com un nen consentit en plena rebequeria.

—*We are in!*—brama aleshores el personatge amb una B tatuada al front, mentre prem un interruptor.

Aquell soroll fortíssim va minvant a poc a poc i el braç d'acer tira enrere i comença a baixar. I llavors la broca que corona el braç queda a la vista. I Déu n'hi do, quina broca! Brilla com un diamant sota la claror de les llanternes! De fet, brilla com el diamant més gran del món! Bé, el que passa és que és el diamant més gran del món, un que van robar no fa gaire d'una mina de Sud-àfrica.

Llavors, l'home amb la C tatuada recolza una escala a l'entrada del forat que acaben de fer i s'hi enfila corrents.

Mentrestant, els altres se'l miren expectants.

Durant els cinc segons següents, es fa un gran silenci.

—Charlie?—crida l'home del barret.

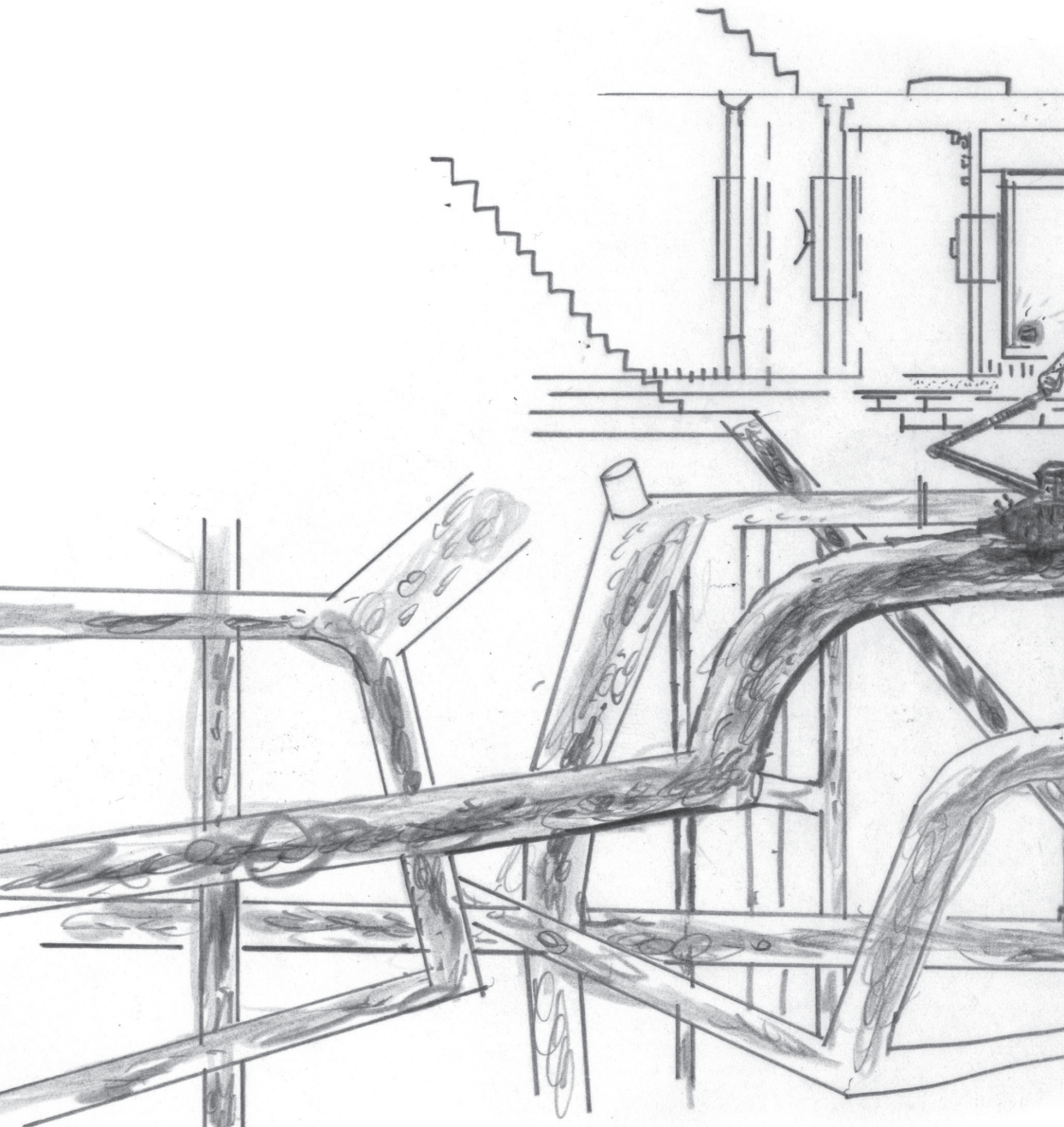
Tres segons més de silenci.

Després, en Charlie torna a treure el cap i se'ls acosta amb pas feixuc. Als braços duu alguna cosa molt semblant a un maó, però, sigui el que sigui, és daurat; per la manera com rebufa en Charlie, és evident que pesa molt més que un maó. En un costat duu unes

lletres gravades que diuen: «BANC DE NORUEGA». I a sota, amb una lletra una mica més petita, hi diu: «LINGOT D'OR NÚM. 101».

—*Help me, Betty*—diu en Charlie. I la figura que duu la B tatuada al front se li acosta amb pas apressat i li agafa el lingot.

—I la resta?—pregunta el més corpulent de tots tres, bufant ben fort damunt del bolet per enretirar-ne la pols. La lletra que duu

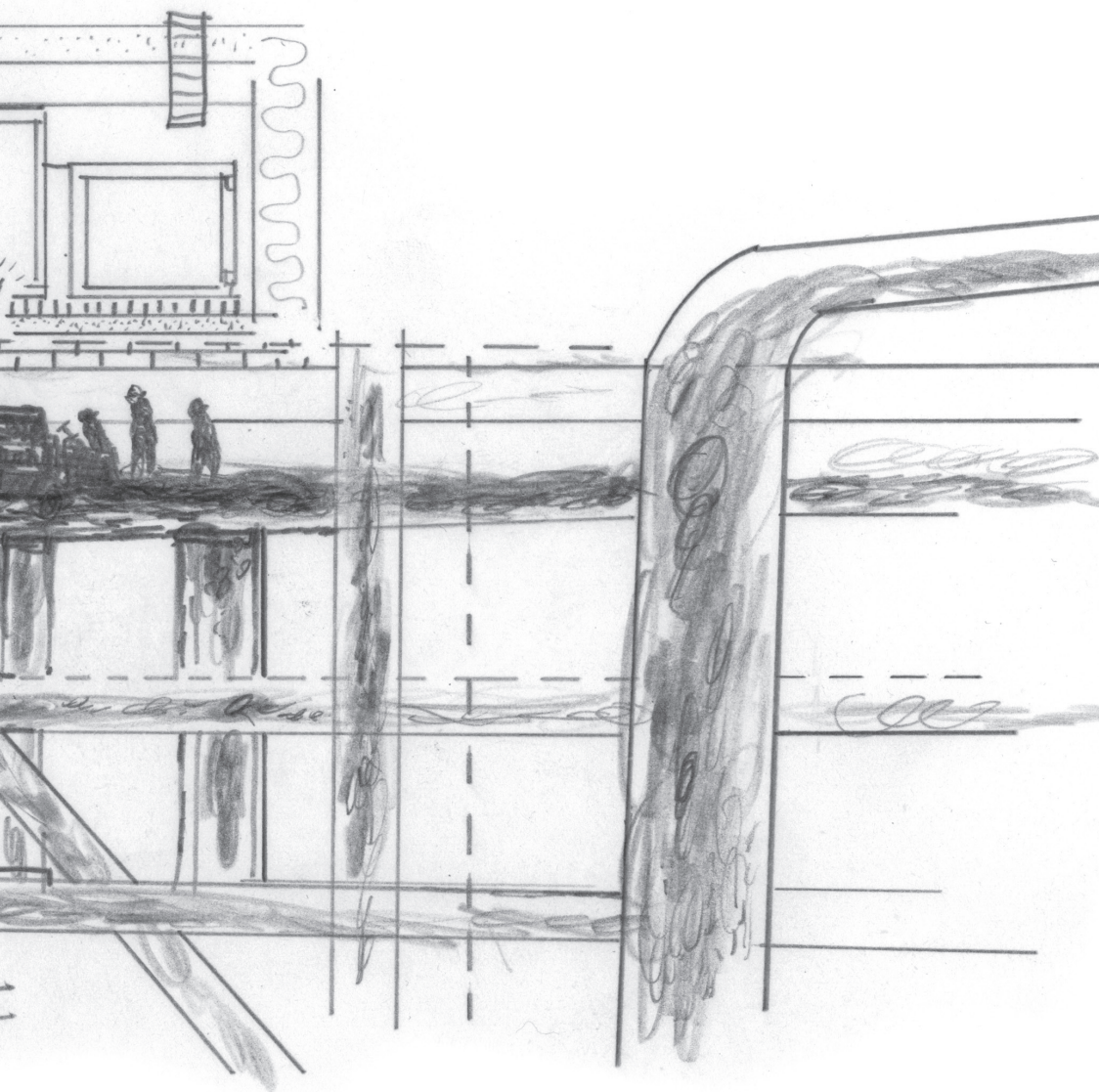

tatuada al front és una A, però ara mateix no es llegeix gens bé, perquè una immensa arruga li ha arrufat tot el front i ha quedat ben rebregada.

—*That's all there is, Alfie.*

—*What?*

Si sou observadors, ja deveu haver notat que aquests tres per-

sonatges parlen en anglès. Però si fem veure que ens hem pres una de les PASTILLES TOTES LES LENGÜES DEL DOCTOR PROCTOR, podem seguir la conversa en català.

—Et dic que aquest és l'únic lingot que hi havia a la cambra de seguretat, Alfie. Hi havia aquest i prou.

—Vols dir que aquest trist lingot és tota la reserva d'or del coi de banc? Però si és el Banc Central de Noruega! —remuga en Betty. Després deixa el lingot en un compartiment de la màquina, malhumorat.

—Au, calma't, Betty! —li diu l'Alfie—. A més, és un senyor lingot! Or massís, de punta a punta! Va, ara toquem el dos d'aquí, eh?

—Xxxt! —fa en Charlie—. L'heu sentit, aquest soroll?

—Quin soroll?

—Una mena de xiulet.

—Sí, home! —diu l'Alfie—. Però si som en una claveguera! I a les clavegueres només se senten esguèlls de rata i raucs de granota. Si vols sentir bèsties xiular, te n'has d'anar a la selva.

—Mireu!

—I ara què passa?

—Que no els heu vist? Eren un parell d'ulls grocs! Ara han desaparegut!

—Au, vés! —torna a dir l'Alfie—. Aquí només hi ha cues de rata rosadetes i cuixes de granota, que són més aviat verdes. Els ulls grocs són tots a la selva...

Però llavors se sent un esclafit impressionant i l'Alfie no acaba la frase.

—Hum —diu després, fregant-se la barbeta—. Potser sí que, al capdavant, hem anat a petar a la selva. Sabeu què us dic? Doncs que, si m'ho preguntéssiu, us diria que aquest esclafit ha sonat exactament igual que el que fan les mandíbules d'una boa quan es tanquen de cop.

—Entesos, doncs! T’ho preguntaré jo —va dir llavors en Charlie—. Què, Alfie? Que eren mandíbules de boa, aquell esclafit?

—Ja hi pots pujar de peus. Ara que hi penso! La mare m’ha demanat que li portem un bon regal d’Oslo. Què us semblaria si li portéssim una boa?

—Va, sí! —diu llavors en Betty, cridant com un boig, i de seguida treu una metrallera de dins de la màquina. La carrega i comença a disparar. La fogonada que surt de la boca de l’arma il·lumina la claveguera, i les bales no paren de xiular i de topar amb tubs i parets.

Mentrestant, els altres dos enfoquen amb les llanternes el lloc on en Charlie assegura haver vist aquells dos ulls grocs. Però l’únic que aconseguixen veure és una rata mig arraulida que tremola de mala manera arrambada a una paret.

—Òndia, noi! —diu en Betty, al cap d’un moment.

—Sí, tu —diu llavors l’Alfie, tornant-se a posar el bolet—. Val més que acabem de recollir i toquem el dos. Al capdavall, ja tenim el que buscàvem, no?

Però nosaltres continuem seguint la goteta de pluja pel clavegueram en direcció al fiord d’Oslo i, mentre ens allunyem, sentim com tots tres acaben de carregar-ho tot a la màquina, la posen en marxa i toquen el dos.

Però, sabeu què és l’última cosa que sentim?

Exacte. L’última cosa que sentim és un xxxiulet de serp.

CAPÍTOL 2

POSANT FIL A L'AGULLA

Ales vuit en punt, el director del Banc Central de Noruega se'n va anar a fer el que feia cada matí tan bon punt arribava a la feina. Va baixar les escales que conduïen fins al soterrani més profund del país. Pel camí va passar per davant de la seca —el taller on fabricaven les monedes amb la cara del rei—, per davant d'una altra habitació on imprimien els bitllets —tots amb la cara de noruecs il·lustres morts i que la majoria de vegades duïen bigoti—, per davant de la sala de fumadors —on abans s'hi feien anelles de fum, però que ara ja no utilitzava ningú—, i al final va arribar a una sala on hi havia les caixes de seguretat dels clients. Un cop allà, ell i el sotsdirector van haver d'obrir amb clau tres portes d'acer abans d'arribar a la cambra on hi havia la reserva d'or del país.

—Obre! —va ordenar el director al sotsdirector, com de costum.

—La clau la tens tu, Tor —va dir el sotsdirector, com de costum, just abans de fer un badall.

—Ai, sí! És veritat! —va dir el director, com de costum, just abans d'obrir la porta de la cambra.

I llavors, per fi, van entrar tots dos.

Quan passaven exactament quatre minuts i tretze segons de les

vuit, del soterrani més profund de Noruega es va alçar un crit desesperat. I quan passaven exactament quatre minuts i quinze segons de les vuit, el director del banc li deia al sotsdirector, amb un fil de veu:

—Ningú no n'ha de saber res, d'això, entesos? Ara el més important és no deixar-nos endur pel pànic.

—Però... però si dilluns que ve hi ha programada una inspecció de la reserva d'or! —va dir el sotsdirector, esparverat—. Què farem, eh? Ens caurà el pèl! I Noruega? Què farà, el país, sense la reserva d'or?

—D'això ja me n'ocupo jo, em sents? —el va tranquil·litzar el director.

—Ah, sí? I què penses fer?

Abans de contestar-li, en Tor va rumiar un moment.

—Deixar-me endur pel pànic.

Després es van posar a cridar tots dos com un parell d'esperitats.

Eren les nou i, com de costum, el rei era al llit mirant-se les notícies d'esports de l'informatiu del matí. El locutor es va posar bé les ulleres, va mirar a la càmera i va començar a dir que corrien rumors que Màximus Rublov, propietari del Chelchester City, intentaria fitxar ni més ni menys que l'Ibranáldovez —el millor jugador del món, però també el més car i el més mimat— abans de la final de la Copa. Però, naturalment, no tenia prou diners per fer-ho. En Rublov era l'home més ric del món —més i tot que, per exemple, en Bill Portes o l'Armario Ortega—. S'havia comprat Finlàndia i Nova Zelanda, i també era el propietari de divuit fàbriques —que deixaven anar una fumarada tremenda i on treballaven un munt de nens escanyolits—, de vint-i-quatre polítics, de l'estadi del Chelchester, de quatre llicències de taxi i d'una bicicleta robada de vint-i-quatre marxes. Però tot allò no li servia de res perquè tothom sabia que no hi havia ningú al món que tingués prou diners per fitxar-lo. L'últim que ho

havia provat li havia ofert mil nou-cents milions de lliures esterlines, el Tadjikistan sencer, tres portaavions, un gratacel relluent com una patena i un parell d'avionetes de segona mà però que estaven en molt bon estat. Tot i així l'Ibranáldovez havia dit que no, i aleshores l'interessat havia afegit a l'oferta la República Dominicana, un carrer d'Oslo ple d'edificis caríssims i de gran valor històric que es

diu Rådhusgata, tres xecs de viatge per un import gens menyspreable i un trosset de l'Antàrtida anomenat la Terra de la Reina Maud —sense demanar permís ni a la reina Maud ni a ningú—. Al final, però, la resposta de l'Ibranáldovez havia estat un «NO!» rotund.

—Bon dia, Majestat —va dir llavors un majordom des de la porta del dormitori—. El director del Banc de Noruega...

—Sí, sí. Fes-lo passar —li va dir el rei, sense apartar la vista de la pantalla.

—Ai, Majestat! És espantós!

—Sí, tu! —li va dir el rei—. Són molts diners, Tor!

En sentir aquell comentari del rei, el director es va quedar de pedra.

—Així doncs, ja ho sabeu?

—És clar! Ho acaben de dir a la tele! I el pitjor de tot és que a en Rublov no li cal fitxar l'Ibranáldovez per guanyar el Rotten Ham! Però que no ho veu, que són uns patates de quarta divisió?

—Ui! Ja veig que no parlem del mateix! Jo em referia al robatori, Majestat!

—El robatori? Quin robatori?

—Aquesta nit algú ha entrat al banc i s'ha endut la reserva d'or de Noruega!

—Però què dius, ara? Que algú s’ha endut... Home, Tor, ara que hi penso, estem parlant només d’un lingot. Estava assegurat, oi?

—Sí, és clar, però...

—Doncs ja està! Bé que devíem pagar una bona prima, oi?

—Sí, sí, però...

—Escolta, tu! Vols dir que no hauries d’haver anat a la policia, en comptes de venir-me a empenyar a mi?

—No hi podem anar pas, a la policia! Si ho féssim, s’estendria el pànic!

—El pànic? De quina mena de pànic parles?

—Doncs del pànic financer.

El rei es va posar un índex a la barbeta, pensatiu.

—Saps? Em sembla que el dia que van parlar d’economia i finances a l’escola reial jo no hi era. Devia estar malalt.

—Ja —va dir el director del banc—. Mireu, Majestat, la gent confia que, si algun dia ho volen fer, poden venir al banc a canviar els seus bitllets per l’or que hi guardem. Si s’assabentessin que en tenim poc o que no en tenim, llavors vindrien tots corrents a mirar de canviar els seus diners per or, i, si això arribés a passar, en un tres i no res la nostra moneda no tindria cap valor i ens convertiríem en un país pobre de la nit al dia.

—I en seríem molt, de pobres?

—Perdoneu, Sa Majestat, però no sé si us entenc.

—El que vull dir és que, si tot d'una ens tornéssim pobres com els suecs, seria una bona murga, però que hi ha altra gent, com ara els habitants de l'Àustria de l'Est, que són encara més pobres que els suecs.

—Els habitants de l'Àustria de l'Est són més pobres que...?

—I tant! A l'Àustria de l'Oest, es veu que lliguen els gossos amb llonganisses, però he sentit a dir que, a la de l'Est, n'hi ha molts que no es poden permetre tenir dos cotxes o comprar-se una caseta a la muntanya. I que n'hi ha uns quants que, si volen anar uns dies de vacances a Tailàndia, han de treballar vuit hores al dia durant tot l'any!

—Doncs em sap greu dir-ho, Sa Majestat, però, comparat amb el que ens podria passar a nosaltres, això no és res.

—De debò?

—De debò, Sa Majestat. Podríem arribar a ser tan pobres com... com aquells païos del Rotten Ham de què vostè parlava fa un moment.

—Déu del cel! —va dir llavors el rei, enretirant l'edredó. Va sortir del llit d'una revolada i va ficar els peus en unes sabatilles folrades de pèl de marta—. Hem de fer-hi alguna cosa! Convocaré l'exèrcit i apujaré els tipus d'interès! I toc de queda! Què et sembla, eh?

—No ho sé, Majestat... Jo trobo que el que hem de fer és recuperar el lingot. Tenim temps fins dilluns, que és el dia en què els del Banc Mundial vénen a inspeccionar la reserva d'or. Si no el trobem abans, ben aviat tothom sabrà què ha passat, i llavors ja haurem begut oli.

El rei va anar corrents cap a la porta i va començar a cridar:

—Tanqueu tots els ports de muntanya, que hi ha un brot de grip porcina! Ah, i feu venir els dels serveis secrets!

—Tenim serveis secrets? —li va preguntar llavors el director del banc, fluixet.

—Em sap greu, Tor, però això no t'ho puc dir. És clar que, si en tinguéssim, els faria venir, i tu et quedaries amb mi per posar-los al corrent de la situació! Mare meva! Més pobres que els habitants de l'Àustria de l'Est! I que els del Rotten Ham!

Després el rei es va acostar a la finestra per contemplar les vistes de la ciutat. La gent continuava passejant tan tranquil·la pels carrers. Probablement encara no sabien res.

A les onze i sis minuts, al despatx del rei ja hi havia dos homes esperant instruccions en posició de fermes. Tots dos duien gavadines de color beix i, amb aquells colls aixecats i aquelles ulleres de sol tan fosques, tenien un aspecte més aviat sinistre, però, sobretot, molt i molt misteriós. Tan misteriós que, si te'ls haguessis topat pel carrer, segur que hauries pensat que aquell parell eren ideals per encomanar-los alguna missió secreta —en part, perquè per sota la gavadina se'ls veia la ratlla diplomàtica dels pantalons, però, sobretot, perquè tots dos duien un barret negre amb una borla enorme feta de plomes d'estruç, que és el barret que duen els membres dels serveis secrets de la Guàrdia Reial.

—Descansin! —els va dir en Tor, el director del banc—. El rei no trigarà, però abans de venir s'ha d'acabar tot l'esmorzar.

Els dos homes es van relaxar una mica i es van posar a toquejar-se els bigotis.

—Així doncs, vostès són dels serveis secrets de la Guàrdia Reial, oi? —els va preguntar el director del banc, per mirar de trencar el gel.

—Ui! I com ho ha sabut, vostè, això? —li va preguntar llavors l'home del bigoti arrissat, mirant-se'l amb perspicàcia.

—Doncs pel barret. Aquest barret que porten amb el plomall de treure la pols... vull dir... amb aquesta borla tan bonica...

—Òndia, Helge! Em sembla que haurem d'anar amb molt de compte amb aquest paio! Tu què hi dius, eh?

—Doncs que trobo que tens raó, Hallgeir —li va dir el seu company, toquejant-se el bigoti ensopit. Després es va adreçar al director del banc—: Sap?, ara ja no som els serveis «secrets». Ens hem canviat el nom i ara ens diem els serveis «distrets». En fi! Tampoc no té gaire importància, perquè, de fet, els serveis secrets no existeixen. Però, si existissin, es dirien «distrets», i no «secrets».

—Exacte —va dir l'home del bigoti arrissat—. Però no ho expliqui a ningú, tot això, entesos? És un secret. I, naturalment, nosaltres tampoc no li hem dit res de res: ni que treballem per als serveis secrets, ni que ja no es diuen «secrets» sinó «distrets», ni res. Oi que no, Helge?

—Exacte. No li hem dit ni una paraula, Hallgeir! Ni mitja paraula, vaja! Perquè aquesta és la regla número u dels serveis... eh... distrets: no dir ni una paraula... perdó... ni mitja paraula sobre res de res a ningú!

—Au, doncs, ni mitja paraula, entesos?

—Entesos, Helge!

—Hallgeir, que no ho veus, que no parlo amb tu, ara? Això que acabo de dir li deia al civil.

—Entesos, entesos! Ni mitja paraula! —va dir en Tor—. I què? Ja saben què ha passat?

—Això és secret! El que ha passat és secret, i si nosaltres ho sabem o no, també!

I, just llavors, la porta es va obrir i va entrar el rei. En Helge i en Hallgeir es van tornar a posar fermes.

—Bon dia, guàrdies!

—Bon dia, Majestat. Què? Era bo l'esmorzar?

—Bah! Ous escaldats amb un tallet de no res de faisà i una miqueta de pa integral. Però, si més no, he tret el ventre de pena i, com que ja m'he rentat les dents, ara ja podem decidir qui ens ajudarà a trobar el coi de lingot.

Llavors el guàrdia del bigoti arrissat va apagar els llums i va posar en marxa un projector. La imatge d'un home altíssim amb una cicatriu imponent a la cara va omplir una de les parets.

—Aquest home es diu Harry Hole, la nostra primera opció. És un detectiu brillant de la policia noruega, però ara mateix, per desgràcia, és fora del país.

—Diuen que és a Hong Kong i que es passa el dia fumant opi, Majestat. Un vici molt lleig, això de fumar opi. La segona opció seria aquesta senyora d'aquí...

Ara, projectada a la paret, hi havia la fotografia d'un secall de dona amb els cabells molt negres que duia un patí amb rodes en un peu.

—Es diu Raspa i, pel que en sabem, té l'habilitat de viatjar en el temps. Se'ns havia acudit que, si la fèiem viatjar fins al dia abans del robatori, potser podria agafar el lingot abans que els lladres i amagar-lo en un lloc més segur.

—Però el problema és que ara fa un munt de temps que no l'ha vist ningú. Hi ha qui assegura que ara mateix volta pel caos de la Revolució Francesa.

—Després tenim aquest paio d'aquí...

La imatge es veia una mica borrosa. Mostrava un edifici molt

alt i, arrapada a la façana de l'edifici, hi havia el que semblava una silueta humana de color verd.

—La foto l'ha fet un aficionat, però és l'única que tenim d'aquest personatge. Pel que n'hem sentit a dir, el paio té superpoders. És una mena d'home granota, capaç de saltar deu metres en vertical. Té una llengua llarguíssima on s'enganxa tot, que li deu fer deu metres, també, així que hem pensat que potser la podria fer servir per recuperar el lingot. Però ara mateix no sabem qui és i no sabem on trobar-lo.

—És clar que, si així ho desitgeu, no pararem fins a trobar-lo, Majestat.

Però Sa Majestat no va obrir boca.

—Majestat?

Es van sentir uns roncs lleugers. El guàrdia del bigoti ensopit va encendre els llums i el rei es va despertar amb un sobresalt.

—Qui sóc? On sóc? No dec ser pas a l'Àustria de l'Est? Sisplau, digueu-me que no sóc a...

—No, no, Majestat. Sou a palau i ara mateix estàvem decidint a qui confiàvem la missió de salvar Noruega del desastre.

—Ai, sí! És veritat! Mireu, sabeu què us dic? Doncs que només hi ha una persona capaç de fer-ho, això! —va dir el rei, alçant un índex.

—Només una persona, Sa Majestat?

—No, una, no. Ben mirat, en són tres! —va dir el rei, alçant dos dits més—. Ja cal que els feu venir cap aquí avui mateix!

—I es pot saber què tenen d'especial, aquestes tres persones, Majestat?

—Doncs que són els que van salvar el món de la gran invasió lunar.

—Invasió? Però de quina invasió parla?

—Vaja! No us en recordeu perquè us devien hipnotitzar, com

van fer gairebé amb tothom. En fi! És una història molt llarga, però va passar de veritat, creieu-me. Jo era amb ells, sabeu?, i els vaig veure salvar el món.

—Però qui són? Superagents secrets? Superherois? La selecció nacional de cúrling?

El rei es va aixecar de la cadira, es va acostar a la finestra i es va començar a balandrejar sobre els talons, una mica absent. Va contemplar els carrers de la capital. De moment, els seus súbdits seguien fent la seva vida tan tranquils, però, si s'arribava a saber que la seva reserva d'or havia desaparegut, allò s'acabaria ben aviat. Si no s'espavilaven, dilluns vinent, quan els del Banc Mundial els fessin la inspecció, tot sortiria a la llum, i aleshores els noruecs serien tan pobres com la gent de l'Àustria de l'Est. Mare meva! Però quin desastre!

—No, no, res d'això. Jo parlo del doctor Víctor Proctor —va dir després el rei—. I de la Lise i en Bolet, és clar.